

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
 Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre 'ESPANYA' pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LA PELEGRINACIÓ Y LA POLITICA

¡VISCA FRANSA!

Los pelegrins de Cádiz, van sortir de aquella ciutat aixussats pel bisbe; los de Madrit van pujar al tren al crit de ¡Viva el Papa Rey! y com que al arribar á Valencia encare 'ls durava la

corda, en la hermosa ciutat del Túria va haverhi la de Deu es Cristo.

Apart de aixó, Valencia ha sigut teatro en distintes ocasions de las escridassadas dels carlins contra 'ls nocedalistas y de aquests contra aquells: allí s' ha vist apedregat en Nocedal pels de 'n Cerralbo y en Cerralbo pels de 'n Nocedal, y quan ells ab ells tenen la santa costum de obsequiar-se en aquesta forma purament rifenya, res té d'extrany que algú arribi á figurarse que aixó 'ls agrada molt y 's decideixi á donarlos pel gust.

Al parlar aixís no tracto ni molt menos de justificar los sucesos ocorreguts en aquella ciutat, lo dia de l' embarch de la llana. Per altra part, com no 'm trobava allí, no puch afirmar qui sigueren los verdaders culpables de l' agressió, si 'ls que la provocaren ó 'ls que la cometeren. Mirada la cosa á distancia y per lo que diuhen els uns y per lo que 'ls altres afirman se fa sumament difícil discernir ab imparcialitat y fallar en justicia.

Mes que 'l rebombori de Valencia 'm crida l' atenció 'l rebombori de Madrit. Durant dos ó tres dias las Corts s' han ocupat exclusivament de aquesta qüestió, imprimint al debat un apassionament y donantli unas proporcions, que no 's cuidan de imprimir, ni de donar á un gran número de assumptos de vital importancia pel país.

Ni sobre 'l vergonyosos fets de Melilla, ni sobre las sangrentas repressions de San Sebastián y de Montblanch, ni sobre l' asquerós nepotisme infiltrat en las esferas del govern, ni sobre 'ls tractats comercials que amenassan tirar per portas á la industria y á la agricultura, ni sobre cap dels disbarats del actual govern, s' ha dit la decima part, ni en extensió, ni en intensitat, de lo que s' ha perorat á propòsit dels sucesos de Valencia.

Y á pesar de que 'n Cánovas y en Sagasta també han sigut xiulats en distintes ocasions, los diputats y senadors de la conservaduria y de la fusió, han demostrat pels pelegrins més interés que per en Sagasta y per en Cánovas.

LA CAMPANA DE GRACIA saluda als intrépits marinos de la República Francesa.

quantiosas sumas, despreciant la miseria com may ensenyorida avuy de un gran número de comarcas, no sembla sino que aquests fanáticos impenitents sigan la representació més pura y més digna de la moderna nació espanyola. No d' altra manera 's compren lo gran, lo sollicit interés que per ells se prenen alguns pares de la patria.

Enhorabona defensin' lo dret, qu' en virtud de las lleys vigents, tenen fins los reaccionaris de fer us de la llibertat de manifestació, qu' ells de segur, cas que governessin, se guardarían de concedir als liberals; pero de aixó á establir ab ells una concomitancia de simpatias y de adhesió perfecta, hi ha una diferencia colossal, enorme, infranquejable.

Y 'l govern que afronta impávit y seré lo disgust y las iras del país, encare no va ser objecte de las vociferacions y de las paraulas groixudas de alguns diputats y senadors ultramontans, va mostrarse aturullat, débil, aplanat, humil, com si de las embestidas ruidosas del baladrer Pidal, estés pendent la seva eterna salvació.

¡Pobre govern!... Ell si que pot afirmar que ab aixó de la pelegrinació li han fet veure 'l pelegri.

Los dimontris de valencians ¡vaya quina manera de comprometre'!

Y en rigor no 'n tenen tota la culpa 'ls alborotadors de Valencia: la culpa principal la té ell mateix que ja ni en los moments de perill sent los salvadors impulsos de las ideas liberals. Li succeeix á la situació fusionista lo que á certas personas que aprenen un idioma extranger arribant á dominarlo: pero que després no 'l practican y al últim acaban per perdre'l accent. L' accent de la llibertat ja l' han perdut fa temps, á copia de pastejar ab los seus adversaris. De las honradas tradicions del antich partit progresista, ja ni se 'n recordan. Tant pelegrins son ells com los ultramontans.

Per aixó no han tingut lo menor reparo en sacrificar ignominiosament al governador de Valencia, ab tot y haver romput lo Sr. Ribot lo seu bastó de mando sobre las costellas de un dels alborotadors. Y no sent extrany, qu' en lo successiu per evitar que 'ls governadors perdin lo bastó y l' empleo, se disposi qu' en cas de rebombori popular, se tirin á la via pública, armats de un samalé.

Davant de las reclamacions ultramontanas, lo govern fusionista, que no ha sabut defensarse d' altra manera, ha sacrificat á un governador, que dona la casualitat de ser cunyat del Sr. Maura. No faltava sino qu' en Sagasta, hagués dit.—¿Qué més volen? Demanin. ¿Volen que 'm talli 'l tupé? ¡Vingan unas estisoras!

En Salmerón tenia rahó de sobras, quan deya:—Senyors: aixó, més que un Congrés de diputats, qualsevol diria qu' es un Congrés católich.

Y tal marxan las cosas, que no sembla sino que las manadas de pelegrins que van á Roma, en detriment de la fortuna pública, ja que gastan fora del país

(0/38)

Agraviar al Sr. Maura, al Sr. Gamazo, a tota aqueixa important fracció de la majoria, sens mes objecte que desagrarar als ultramontants y als pelegrins es lo últim que 'ns faltava veure per acabar de aquilatar la debilitat inverossimil de la present situació, que ja no té energias, sino per aguantarse a tota costa, aferussada als mugrons de la vaca del pressupost.

Ja cal que 'ls pelegrins que hant anat a Roma preguin a Déu per ell, y s'interessin vivament perque 'l Papa li concedeixi aquella benedicció apostólica que no nega may als muribundos.

Com a partit liberal, la fusió es ben morta.

En cambi 'ls pelegrins, que segons confessió de *El Correo Catalan*, están constituhits en sa inmensa majoria per elements carlistas, se 'n han anat a Roma, aprofitant l'influencia espiritual dels bisbes y 'ls recursos materials del Marqués de Comillas, ab la mateixa decisió y ab lo mateix entusiasme ab que qualsevol dia que convingui se 'n anirán a la montanya. Sota la pell de llana de ovella mística ab que 's cubreixen hi ha 'ls tigres y las panteras tan conegudas en las montanyas del Nort, en las de Catalunya y en las del Maestrat.

Y no cal pas que 'l Papa s'atreveixi a contrariarlos, aconsellantlos que prestin acatament a las vigents institucions representadas per D. Alfonso XIII, perque 'l mateix Papa se 'n enduria xasco. Los carlins son incorretjibles. Aceptan al Papa com un auxiliar dels seus propósitos, y 'l toleran en quant no contrarihi las sévas passións absolutistas. Primer es lo rey de las húngaras que l' Esperit Sant.

Y al pensar que per favorir los designis de las talfas absolutistas, lo Marqués de Comillas prodiga 'ls diners guanyats ab la restauració, y 'ls bisbes las sévas benediccions, y las Corts espanyolas els seus elogis y 'l govern sacrifica 'l seu prestigi y s'humilla, perque li perdonin la vida... al pensar aixó, francament, n'hi ha prou per afirmar que tothom en aquest país decadent, ha perdut lo sanderi, fins al extrém de no preveure que algun dia plorarà Espanya ab llágrimas de sanch certs fets com una nova guerra civil, tant ó mes horrible que las anteriors que han ensangrentat, empobrit y desprestigiats a la nació espanyola!

Llavoras los alborots de Valencia, avuy tan censurats y que han donat lloch a tan extremosas manifestacions de protesta, comparats ab las eternas salvatjadas carlistas, semblarán una broma de bon género.

P. K.

S'explica que 'ls pelegrins més fanáticos cridin ¡Viva 'l Papa-rey!
Pero en cambi no té explicació que aquest crit subversiu lo donguin en presencia dels seus pastors, ó sigui dels bisbes que 'ls acompanyan a Roma.

Desde 'l moment que l'Estat espanyol ha reconegut la unitat de Italia, y desde 'l moment que 'ls tals bisbes son funcionaris del Estat, percibint assignació del govern, decorosament no poden consentir que las orelles que senten aquest crit estigan en contradicció ab la boca que menja aquells bocins.

Una de dos: ó be hi está de sobras el Papa-rey ó bé hi está de sobras el Papa-dínero.

La situació fusionista ja hauria caygut; pero s'aguanta per evitar que tinguin de tornarse a fer unas eleccions generals.

Aixis ho diuhen los dinástichs.

Y cuidado que aquí a Espanya las eleccions generals se fan sempre a gust y a benefici del que mana! Pero jo ja ho veig, lo tenir qu'efectuar certs jochs de mans resulta tant en extrém fatigós, que las més de las vegadas lo prestidigitador se queda per espay de dos anys baldat que no pot dir fava.

Peró ¿per qué—pregunto—no s'han de fer un dia unas eleccions verdaderas y lliures, sometentse tothom a las decisions del país?

¡Bah! No demaném peras al olm, ni sinceritat y bona fé als polítichs de la Restauració!

Lo dret de manifestació s'ha de respectar, fins quan l'exerceixen los enemichs més acérrims dels drets democráticos.

Aixó es molta veritat. En Pidal ho ha dit en plé Congrès, y la llojada conservadora li ha fet coro. S'ha de respectar lo dret de manifestació.

Pero, senyors conservadors, fassin lo favor, si son servits.

Governavan vostés quan arribá en Salmerón a Barcelona, y 'l poble democrátich va dispensarli una recepció entusiasta. Alló era manifestació pública tan solemne com espontánea.

¿Y qué van fer vostés, senyors conservadors? Fassin memoria. Vostés la van disoldre a cops de sabre, tirant la caballeria sobre 'l poble.

Davant de aquella brutalitat ¿volen dirme qué compón la gresca de Valencia?

Jo com a demócrata m'estimo tant ó més que 'l pelegrí més pintat.

Per lo tant, senyors conservadors, so jo qui crech que no hi ha res més respectable que 'l dret de manifestació. En cambi vostés ho diuhen y no ho creuhen.

Actes de desprendiment. En Lagartijo, mentres duri la miseria de Córdoba, s'ha compromés a repartir mil pans diaris als pobres, y en Guerrita mil raccións.

En cambi 'l marqués de las Cinquillas no 's cuida més que de aconvoyar pelegrins a Roma.

Vamos a veure. ¿Qui es més cristiá en lo bon sentit de la paraula: lo marqués de las Cinquillas ó 'ls dos toreros cordobesos?

Envihém un saludo a la Esquadra francesa, la qual durant la séva estancia en lo nostre port s'ha vist visitada per milers de personas, que han trobat en aquells barcos una acullida atenta, simpática y fraternal.

Y hem de dir ademés que ha causat no poca extranyesa que las corporacions públicas de carácter oficial, disposas sempre, baix qualsevol pretext, a tirar la casa per la finestra, no bajan tingut la idea de obsequiar una ó en altra forma als valents marinos de la República francesa.

Sense que tractém d'esbrinar las causas de aquest olvit inexplicable, no tenim inconvenient en consignar qu'en aquest punt concret la inmensa majoria del poble de Barcelona, está en desacort ab los seus representants dintre del municipi.

Lo Sr. Sol y Ortega va pronunciar l'altre dia un excelent discurs, comparant l'apostassia de 'n Castelar ab la memorable traició del coronel Freixa. Sabut es que 'l tal coronel ya endurse 'n als guardiacivils a la montanya per entregarlos als carlins, y sabut es també que 'ls dignes individuos de la benemérita, deixant sol al traïdor, van entornarse 'n a Barcelona.

La comparació es exactíssima, puig la inmensa majoria dels possibilistas espanyols han tornat als quartels republicans.

A nosaltres ens cab l'orgull de no haver tingut de passar per las emocions de ser entregats als enemichs de las nostras ideas. Alguns dias avants de las eleccions passadas, com que tenim la costum de no perdre 'ns per falta de vigilancia, varem descubrir lo marro, disparant desseguida y sense contemplacions els nostres fusells contra 'l traïdor.

Si 'l partit possibilista hagués pres bonament los nostres tiros quan menos com una oportuna senyal de alarma, hauria pogut estalviarse vuit ó nou mesos de incertituds, vacilacions y papers ben poch ayrosos.

Pero en fi, la satisfacció que tenim de veure que al últim han seguit los nostres passos es tan ferma y sincera, que ab gust renunciém a tot estimul de vanitat ó de amor propi.

CARTAS DE FORA.—Sils.—Lo nostre ensotanat la ha agafada tan forta contra *La Campana*, que diu que als que la llegeixen no 'ls podrá absoldre, y que 's veurán obligats a anar a Roma a implorar lo perdó del Pare Sant. No se sab si apelava a aquesta estratagema per aumentar lo número dels pelegrins a Roma; pero si es aixis, los comptes no li han sortit.

Canet de Mar.—Lo pelegrí mes vell de la colla dels corresponents a aquesta població va regressar sense embarcarse. ¿Y saben per qué? Perque ab las empentas li van robar 400 duros que portava, y 'l beato disgustat torná a Canet, fent una curta y trista pelegrinació. Procuri en lo successiu posar una mica més d'atenció ab la companyia.

Premiá de Mar.—Convertida aquesta població en punt de cita dels roméus dels pobles vehins, se celebrá una animada funció de iglesia, perorant lo vicari de Vilasar de Dalt, ab tal ardor, contra 'l liberalisme y contra 'ls periódichs aixerits y ab uns crits tan formidables de ¡Viva el Papa-Rey! que 'l temple de Déu quedá convertit en un club. Per poch que durin aquestas grescas místicas, capassos son tots ells de perdre 'ls pulmóns; pero no la llana.

Cambrils.—Al barri de la Marina hi ha un ensotanat que las ha pegadas contra un matrimoni, perque l'home no vá a missa ni a confessar y perque té un fill no batejat, permetentse contra ells tals atreviments, que la justicia hi tindria de veure. Per fortuna 'ls vehins de aquell barri ja saben qui es l'ensotanat y coneixen prou bé al citat matrimoni, per donar a cada hú l'apreci que 's mereix.

Vilanova y Geltrú.—¿Es cert que ab las rifas dels pasatjes a Roma hi hagut cada gatuperi que canta 'l credo? ¿Es

cert que 'l possedor de un dels bitllets premiats, al anar a reclamar lo que li pertocava, va veures insultat pel rector, dientli que 'l bitllet aquell ja havia caducat? ¿Es cert, finalment, que s'ha hagut de acudir al jutje municipal perque entengui de aquesta qüestió? Si tot aixó es cert podrém dir que hi ha rifas que son unas verdaderas rifadas.

Tortellá.—Gran sentiment ha produhit aquí y en tota la comarca la mort del valent y honrat guerriller republicá D. Sebastia Estartús, ocorreguda a Figueras lo dia 11 del corrent. Estartús, fill de Tortellá, ere capitá de voluntaris al any 73, y ab 30 liberals que manava sapigué defensarse 'l dia 23 de Agost de 1873 contra 3,000 salvatjes que atacaren la població, saquejantla com a llops famolenchs y entregantse al pillatje y a l'incendi. Aquella página de gloria realisada per un grup de valents no s'esborrará may mes del recort dels liberals.

Afiliat al partit republicá progressista, Estartús residí molts anys emigrat a Fransa. En tots los moviments que 's prepararen hi prengué una part activa, y si tots los que tenian lo deber de ferho haguessen procedit com ell, la Revolució hauria triunfat. Home de grans abnegacions, de una tenacitat y de un valor a tota proba, no coneixia 'l perill ni escatimava may lo sacrifici de la séva persona y dels seus interessos. Lo partit republicá ha suferit ab la mort de Sebastia Estartús una perda irreparable; y per aquest motiu LA CAMPANA DE GRACIA s'associa al just sentiment dels bons correlligionaris del insigne guerriller de la causa de la República.

Una rectificació.—La senmana passada, per un error de ploma, atribuhim al rector de Parets fets y apreciacions que no tenen res que veure ab ell, sino ab lo seu colega de *Llissa de Vall*. Ab aquesta aclaració, quedí fet lo corresponent traspás, ja que, segons se 'ns diu, entre la conducta del un y del altre hi ha una inmensa diferencia.

Surtirá a primers de la senmana entrant

PELEGRINS A ROMA

VIATJE BUFO-TRÁGICH, EN VERS, PER C. GUMA

ILUSTRAT PEL REPUTAT CARICATURISTA M. Moliné valdrá DOS rals

Preguém ala Srs. Corresponsals que s'apressurin a fer lo pedido sens pérdida de temps, a fi de facilitar los envios.

A DON EMILIO

Vaja, ja 'ns pot torná 'l ral y retirá aquest bullit: la evolució li ha surtit un poquito desigual.

Per més que de lluny ja veyam dels seus plans la gran marrada, tot' aquesta pastarada, francament, no la preveyam.

Un home que ab tanta fé tinta y saliva malgasta; un home que a n' en Sagasta li fa veure qui sab qué; grebre al acabarse 'l joch un ramalasso tan elá? Creguim, don Emilio n'hi ha per tirá 'l barrer al foch.

¿Que 'ls hi deya als fussionistas?

•Si us deixen guiar per mi, un dia 'us faré veni
•la flor dels possibilistas.
•Al meu partit ningú 'l mana sino jo. La méva gent
•pensa y obra extrictament
•com a mi 'm dona la gana.
•¿Us convenen nous aliats
•per reforçar la fusió?
•A la primera ocasió
•us entrego 'ls meus remats.

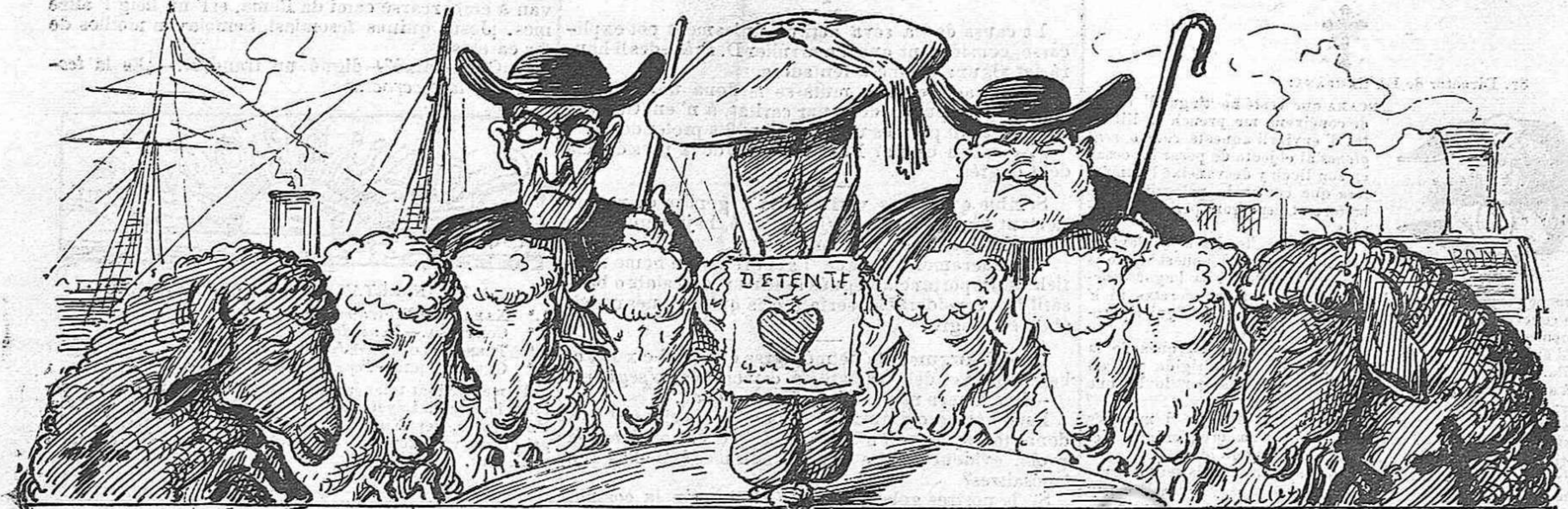
L'ocasió per fi ha vingut, lo patró ha donat lo crit... y en efecte, ha succehit que 'l remat no s'ha mogut. Prou vosté ab veu soberana ha insistit: inútil pena. Los bens han girat l'esquena y tots s'han llamat andana.

¡L'uns se li ha tornat xavo! Aquell famós moviment, s'ha reduhit únicament a quatre soldats y un cabo. La nació se n'ha rigut, los bromistas l'han xiulat y en Sagasta s'ha quedat bona cosa escorregut

Desayrat ab tanta sanya ¿qué ha de fer vosté per viure? Tornarsen a casa a escriure aquella historia d'Espanya. Eseriguila, que 'ls primors qu'en sas planas brillarán segurament li darán numerosos suscriptors. Y més si no 's deixa re y al sé als temps actuals hi enganxa la inconmensurable planxa que acaba de fer vosté.

C. GUMA.

LA MARXA DELS PELEGRINS

Pensant ab en Carlos Chapa, los pelegrins se disposan a aná a Roma á veure 'l papa.

Al embarcarse á Valencia els topa una pedregada que 'ls apura la paciència.

Los d' aquí, ja-escarmentats, recorren carrers y plassas seriament municionats.

—Fondista ¿que té petxinas?
—¿Ab ceba ó ab such?— Ab res: es per fer de pelegrinas.

Vé de la marxa 'l moment, y ab l' ajuda de las gruas s' embarca tota la gent.

Los romeus acandalats quedan colocats á popa perfectament instalats.

Als pelegrins de tercera los tiran á la escotilla de qualsevulga manera.

Inauguració de fonts, á cárrech d' uns quants beyatos que sembla que no están bons.

Los burrets del mar, molt fins, per 'lló de las simpatias saludan als pelegrins.

—¿Veus ja la terra?— Ni un bri: me sembla que no 's veu res.
—Donchs á mi 'm sembla que sí.

Diversions que nit y día els donan, perque no trobin tan llarga la travessia

Aquí 'ls tenen finalment al port de Civita vecchia desembarcant felisment